

EEN ZOMER VOL VRIENDSCHAP

WE KUNNEN HET LEVEN AAN

#Like
Me ^K

Stien Matthys

Lannoo

www.lannoo.com
www.ketnetvoorouders.be
www.vrtmax.be
www.fabricmagic.com
www.de-leukste-kinderboeken.com

Registreer u op onze website en wij sturen u regelmatig een nieuwsbrief met informatie over nieuwe boeken en met interessante, exclusieve aanbiedingen.

© Uitgeverij Lannoo nv / VRT/ FABRIC MAGIC, 2026
ISBN 978 90 599 6607 9
D/2026/45/360
NUR 283, 282

Tekst: Stien Matthys
Concept: FABRIC MAGIC
Vormgeving cover: Studio Lannoo
Vormgeving binnenwerk: Mieke Smalle

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave zijn uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

HOOFDSTUK 1

Je bent maar één keer jong!

Als het begin van een perfecte zomervakantie beschreven zou worden in een boek, dan is dít hoe het zou zijn, bedenkt Mia.

Ze ligt voor het hotel, op het strand, op een badlaken, te genieten van de zon.

Deze ochtend is ze samen met Manu gaan shoppen. Ze mocht zijn bankkaart gebruiken, al had ze haar eigen kaart ook bij zich, maar Manu stond erop dat hij alles zou betalen. En dat aanbod sloeg Mia uiteraard niet af.

Bij thuiskomst had ze een gloednieuwe, hippe koptelefoon, een glinsterende, gouden bikini, een kleurrijke strandtas, drie nieuwe zomerjurkjes en vijf shirtjes.

‘Je bent geweldig, Manu!’ had ze gezegd, terwijl ze hem om zijn nek vloog. ‘En niet alleen omdat je me zoveel cadeautjes geeft!’

‘Natuurlijk ben ik geweldig,’ had Manu met een glimlach gereageerd. Hij had zijn armen heel wijd gehouden en

een rondje om zijn as gedraaid. ‘Ik ben de allerleukste man van de hele wereld.’

Steunend op haar ellebogen kijkt Mia uit over het strand en over de zee.

Voor haar heeft een gezin zich in het zand geïnstalleerd, en Mia kijkt glimlachend naar de spelende kleuters.

Zou ze ooit ook zo’n gelukkig gezinnetje hebben? Een partner?

Wat als zij en Sem...

Ze schudt snel haar hoofd. Niet aan Sem denken nu. Sem en Lio zijn dan wel geen koppel meer, ze moet niet beginnen te hopen. Ze wil niet nog eens een zomer smachten naar Sem, ze wil gewoon twee vrolijke maanden.

Tiener zijn! Puberen! Genieten van alle vrije dagen die voor haar liggen!

Ze wil al haar tijd doorbrengen met haar vrienden, en met haar moeders en Manu.

Ze kijkt naar de spelende kleuters. Twee meisjes en een jongen, die samen een poging ondernemen om een zandkasteel te bouwen, samen met hun ouders.

Ze lacht als ze een van de meisjes naar het water ziet huppelen, met in elke hand een emmertje, meteen gevolgd door een bezorgde vader, die bang is dat zijn dochtertje te ver in zee zal gaan.

Het kleutertje giert het vrolijk uit wanneer haar vader haar de lucht in zwiert en begint te kietelen, en meteen

loopt haar broertje ook naar hen toe, zwaaiend met een gietertje vol zand en zeewater.

Geamuseerd door het tafereel glimlacht Mia.

Ze haalt het modemagazine dat ze vanmorgen kocht uit haar gloednieuwe tas, en draait zich op haar buik.

Zalig toch, in het zonnetje, op het strand een beetje lezen, foto's kijken, en muziek luisteren, tot haar vrienden arriveren. Ze heeft nog een vol uur tot Louise en Jules er zijn.

Nog geen minuut later schrikt ze zich echter te pletter.

Een ijskoude waterstraal kletst op haar blote rug, en maakt haar bikini en strandlaken kleddernat.

'Waaaaaaaaa!' gilt ze, terwijl ze overeind veert, haar koptelefoon van haar hoofd ruikt en hem geschrokken in het zand laat vallen.

Naast haar staat het jongetje met zijn gieter, en met een brede smile op z'n gezichtje kijkt hij triomfantelijk naar haar op.

'Wolfje!'

Zowel de vader als de moeder van het kind komt met-
een aangerend, maar in plaats van verontschuldigen
krijgt Mia een kwade blik van de moeder toegeworpen.
Alsof niet het jongetje iets verkeerd heeft gedaan, maar
alsof Mia het kind heeft gevraagd een hoop water over
haar uit te gieten!

‘Wolfje, kom lieverd, laat die juffrouw maar haar boekje lezen,’ zegt de vader, zonder Mia aan te kijken.

En weg zijn ze, terwijl Mia hen verbouwereerd nakijkt.

Hebben die nu echt geen ‘sorry’ gezegd? Het is maar een kleuter, die het waarschijnlijk gewoon als grapje bedoelde, maar je kunt toch gewoon even ‘sorry’ zeggen?

Lichtjes verontwaardigd gaat Mia weer liggen, om nog net te zien hoe het jongetje grijnzend zijn tong naar haar uitsteekt.

Mia zet grote ogen van verbazing op, maar het jongetje heeft zich alweer omgedraaid en doet alsof er niks aan de hand is.

‘Hier heb ik geen zin in,’ mompelt Mia.

Ze grist haar spullen bijeen, propt ze in haar tas, en installeert zich een eindje verderop, weg van de vervelende kleuter.

*

Mia ligt nog maar tien minuutjes te zonnen of ze zet het alweer op een gillen.

Ze veert overeind, en net als ze de kleuter eens goed de les wil lezen, ziet ze dat het helemaal niet het jongetje is dat zijn gieter over haar heeft uitgegoten.

‘Louise!’ gilt ze verontwaardigd.

Gierend van het lachen staat haar vriendin met een drinkfles in haar handen naast haar in het zand.

‘Sorry’, proest Louise het uit. ‘Ik kon het echt niet laten! Je zag er zo... warm uit! Alsof je wat verkoeling kon gebruiken... Sorry, sorry, sorry!’

Louise slaat haar armen om Mia heen en knuffelt haar.

‘Voilà, nu ben ik ook nat’, grapt ze.

Zuchtend rolt Mia met haar ogen, en ze ploft weer neer in het zand.

‘Jij verontschuldigt je tenminste’, zegt ze, waarop Louise haar niet-begrijpend aankijkt.

‘Nieuwe bikini?’ vraagt Louise. ‘En eh... ook een nieuwe tas?’

Blij dat ze haar nieuwe spullen aan haar vriendin kan laten zien, begint Mia enthousiast te knikken.

‘En ook een nieuwe koptelefoon!’ reageert ze, waarop ze naar haar tas grijpt en het ding wil laten zien. ‘Kijk!’

Stomverbaasd rommelt Mia in de tas. Waar is...

‘O nee’, begint ze in paniek. ‘O nee, o nee, o nee!’

Zo snel als ze kan, springt ze overeind en loopt terug naar de plek waar ze eerder zat, vlak bij het gezinnetje met de stoute kleuter.

Louise, die niet goed weet wat er gebeurt, blijft verbaasd zitten.

‘Eh... Mia?’

Beteuterd gaat Mia bij Louise in het zand zitten, met een kletsnatte koptelefoon, vol zand.

‘Ai...’ zegt Louise voorzichtig. ‘Dat wordt een klusje om die weer schoon te krijgen...’

‘Dat lukt toch helemaal niet?’ reageert Mia ontgoocheld.

‘Als je zoiets in een bak met rijst legt, zou het water eruit moeten gaan,’ zegt Louise. ‘Maar dat zand eruit peuteren, dat is een stuk lastiger, vrees ik.’

Mia trekt een pruillip, zucht kort en propt de kop-telefoon dan in haar tas.

‘Ach ja, ik koop morgen wel een nieuwe.’

Louise fronst haar wenkbrauwen.

‘Dat is misschien wel heel... eh... drastisch?’

‘Ik krijg deze toch niet meer schoon,’ antwoordt Mia.

‘Geef maar aan mij,’ lacht Louise. ‘Ik probeer het thuis wel!’

Verbaasd, maar ook dankbaar, haalt Mia de kop-telefoon weer tevoorschijn, en geeft hem aan haar vriendin.

Dan valt het haar te binnen.

‘Hé, ben jij niet veel vroeger dan we hadden afgesproken?’ vraagt ze. ‘En waar is Jules?’

‘Mijn broer deed weer eens vervelend,’ gromt Louise. ‘Echt vervelend. Dus ik moest het huis uit.’

‘Sem?’ stamelt Mia. ‘Vervelend? Ja?’

Louise trekt haar vriendin tegen zich aan.

‘Jaha, Mia! Je ziet het niet altijd, maar mijn broertje kan echt héél vervelend zijn, hoor,’ lacht ze. ‘Jules kan trouwens elk moment komen.’

Oké, niet met Sem in je hoofd zitten nu, denkt Mia.
Het is zomer!

‘Och, ik heb trouwens het programma van vanmiddag helemaal uitgewerkt!’ zegt Mia enthousiast.

‘Er is een... programma?’ vraagt Louise verbaasd.

‘Uiteraard!’

‘Eh... oké dan... En wat moet ik me daarbij voorstellen?’ vraagt Louise enigszins wantrouwig, met één wenkbrauw hoog opgetrokken.

‘Een goede voorbereiding is het begin van alles wat leuk is!’ lacht Mia. ‘Dussssss... Het programma!’

Ze steekt vrolijk een vinger omhoog.

‘Eerst... jetski!’

Er komt een tweede vinger bij.

‘Daarna... mocktails!’

En ook de derde vinger is aanwezig.

‘En we sluiten af met... aperitiefhapjes op het strand!’

Louise kijkt haar vriendin nog steeds verbaasd aan, al gaat haar wenkbrauw nu nóg meer de lucht in.

‘Wacht, Mia, even terug naar dat eerste...’

‘Ja! Jetskiën!’ lacht Mia. ‘Heb je dat al eens gedaan?’

‘Eh, nee, dat is...’

‘Dat is superleuk! Een beetje gevaarlijk ook, maar dat is het hele punt natuurlijk. Adrenaline!’

Mia gooit haar armen in de lucht, maar Louise blijft haar met een frons op haar voorhoofd aankijken.

‘Je bent niet enthousiast?’ vraagt Mia, terwijl ze verbaasd haar armen weer laat zakken.

‘Is dat niet superduur?’ vraagt Louise voorzichtig.

Mia haalt haar schouders op.

‘Manu zegt dat we maar één keer jong zijn’, lacht ze. ‘En dat je van elke dag moet genieten.’

Louise blijft de frons tussen haar wenkbrauwen behouden.

‘Ik denk dat Manu dat alleen maar zegt als reactie op zijn stukgelopen huwelijk met Jenzilla’, zegt ze. ‘Ik kan echt geen jetskitochtje betalen, Mia.’

‘Maar je hoeft helemaal niets te betalen!’ lacht Mia.

Ze trekt haar bankkaart uit de achterflap van haar telefoonhoesje en wappert ermee voor Louises ogen.

‘Ik trakteer!’

Achter hen klinkt ineens een vrolijke stem.

‘Op ijsjes?’

Blij dat iemand de frons van Louises voorhoofd haalt, draait Mia zich om.

‘Jules! Je bent er!’

‘Ja, en ik hoor dat je trakteert?’ lacht Jules, terwijl hij aan Mia’s andere kant op de handdoek gaat zitten. ‘Ik hoop op ijsjes.’

‘Nee hoor’, zegt Louise. ‘We gaan jetskiën!’

Jules kijkt haar verbaasd aan.

‘We gaan... wat?’

‘Jetskiën!’ lacht Mia. ‘Zeg me niet dat jij dat ook nog nooit hebt gedaan!’

‘Eh...’

Mia legt overdreven dramatisch haar hoofd in haar handen, terwijl Jules over Mia’s hoofd heen vragend naar Louise kijkt.

‘Kom!’ zegt Mia luid en vrolijk, terwijl ze overeind wipt, en haar handen naar haar vrienden uitsteekt. ‘Tijd voor avontuur!’

*

Terwijl Mia haar twee verbaasde vrienden met zich meetrokt over het strand, naar de dijk, kwettert ze erop los.

Ze vertelt honderduit over het weekend dat ze met Manu heeft doorgebracht op de Marie-Louise.

‘Het was héérlijk’, zegt ze. ‘Zon, water, muziek, lekker eten! De perfecte start van de zomervakantie!’

‘Is Manu al wat minder... eh... verdrietig?’ vraagt Jules.

‘Verdrietig?’ vraagt Mia verbaasd.

‘Om Jenni...’

‘Jenzilla!’ onderbreekt Louise hem.

‘Ja, om Jenzilla’, lacht Jules wat verlegen.

Mia haalt haar schouders op.

‘Oh, dat valt reuze mee. Manu heeft ingezien dat het geen zin heeft om verdrietig te blijven om iemand zoals

zij. Hij zegt dat het onnodig is om ongelukkig rond te lopen vanwege mensen die het niet waard zijn, antwoordt ze. ‘Hij heeft al een paar keer gezegd dat we maar één keer leven en dat we er dan maar beter alles uit kunnen halen!’

‘Dat klinkt alsof hij vooral wil negeren dat het afgelaste huwelijk hem toch een beetje pijn heeft gedaan,’ mompelt Louise.

‘Wat zeg je?’ vraagt Mia.

‘Niks hoor!’ lacht Louise.

‘Manu had vanmorgen enkele goeie tips voor deze zomer,’ zegt Mia opgewekt.

‘Nóg meer levenswijsheden?’ vraagt Jules enigszins smalend.

‘Absoluut! Volgens hem mag je nooit nee zeggen tegen ijsjes, moet je altijd – weer of geen weer – even het water in als je aan het strand bent, en heel belangrijk: geld is maar geld, en je mag al dat geld niet te serieus nemen.’

Louise lacht flauwtjes.

‘Dat zijn... eh... speciale tips,’ zegt ze. ‘Die eerste twee kan ik nog volgen, maar dat over het geld kan toch alleen maar komen van iemand die genoeg geld op zijn bankrekening heeft staan?’

‘Geld komt en gaat,’ reageert Mia. ‘Maar herinneringen blijven. Dat zegt Manu.’

Op de dijk vegen ze het zand van hun blote voeten en trekken hun schoenen aan.

‘Kreeg je daarom zijn bankkaart mee?’ vraagt Louise.
‘Yep!’ lacht Mia. ‘Om herinneringen te maken! Kom!
We gaan jetskiën!’

*

Als ze even later aankomen bij de zone op het strand vanaf waar er jetski's mogen vertrekken, blijkt dat Manu al voor hen heeft gereserveerd.

‘Wat handig!’ zegt Mia.

‘Dat wil waarschijnlijk zeggen... dat we er niet meer... onderuit... kunnen?’ stottert Jules, die toch wat bang is voor het avontuur waar Mia zo enthousiast over blijkt te zijn.

‘Ik heb een vaarbewijs!’ lacht Mia. ‘Je hoeft nergens bang voor te zijn!’

‘Daar ben ik juist wél bang voor,’ zegt Louise, terwijl ze haar gezicht in een grimas trekt.

‘Hoezo?’ vraagt Mia vrolijk. ‘Ik heb al in zoveel landen op een jetski gezeten, het wordt echt hartstikke leuk!’

Jules heeft er toch niet zo'n goed gevoel over, en Louise moet hem stevig overtuigen om zich toch in een wetsuit te hijsen.

‘Er is ook een heel mooi reddingsvest!’ zegt Louise, gespeeld enthousiast. ‘Nóg leuker!’

Mia begint te lachen.

‘Vriendjes, echt waar, laat je toch gewoon eens verrassen!’ zegt ze.

‘Mia, ik heb gewoon geen zin om in het water te belanden’, verdedigt Jules zich. ‘Je geeft geld uit aan iets wat we misschien helemaal niet leuk gaan vinden.’

‘Ha!’ roept Mia. ‘Daar zég je het al! Misschien! Dat wil zeggen dat het ook anders kan uitpakken!’

‘Huh?’

Louise en Jules kijken haar allebei niet-begrijpend aan.

‘Misschien vinden jullie het niet leuk, klopt. Misschien belanden jullie in het water. Dat kan ook! Maar misschien vinden jullie het juist wél leuk! Hebben jullie daar al aan gedacht?’

Haar vrienden, allebei in een wetsuit en een reddingsvest, kijken haar beteuterd en helemaal niet vrolijk aan.

‘Goed dan’, zucht Louise. ‘Verras ons maar.’

‘Yes’, reageert Mia.

Ze willen al richting de startplek vertrekken, als de man van het verhuurbedrijf hen tegenhoudt.

‘Excuseer’, zegt hij. ‘Er is wel gereserveerd, maar betalen gebeurt altijd hier ter plaatse.’

‘O, ja! Natuurlijk!’ lacht Mia verontschuldigend, waarna ze zonder omhaal de bankkaart van Manu tevoorschijn haalt, en de rekening betaalt.

Louise schrikt even als ze de prijs ziet.

‘Dat is een wel heel genereus cadeau, hoor, Mia’, zegt ze zachtjes.

‘Alles voor mijn vrienden!’ reageert Mia vrolijk.

Louise en Jules kijken elkaar even aan. Uiteraard vinden ze dit heel lief van Mia, maar het is wel erg duur...

‘Dit is maar eenmalig,’ fluistert Jules. ‘De rest van de vakantie doen we niet zulke gekke dingen meer.’

Louise knikt, en is blij dat Mia het niet hoort, want het laatste wat ze wil, is ondankbaar overkomen.

Even later scheuren ze over het water.

Jules zit achterop bij Mia, terwijl Louise een plaatsje heeft bij een begeleidster van het verhuurbedrijf.

Als de twee jetski’s elkaar kruisen, gilt Mia het uit.

‘Dit is... geweldig!’

Louise is al even vrolijk aan het roepen: ‘Dit wil ik elke dag! De hele zomervakantie!’

‘Ik zei het toch!’ roept Mia, waarna ze zo’n scherpe bocht neemt, dat Jules bijna van de jetski vliegt, en volledig overdonderd zijn armen om Mia’s middel slaat.

‘Je drukt me plat!’ roept Mia lachend.

‘Dan moet je maar niet zo gevaarlijk doen!’ brult Jules, boven het geraas van de jetski uit.

‘Ik doe helemaal niet gevaarlijk!’

‘Jawel! Je probeert mij te vermoorden! Whaaaaaaa!’

Mia schatert het uit.

‘Lang leve rare activiteiten!’ juicht Louise vanaf de andere jetski, terwijl Jules toch wat last van zijn maag begint te krijgen.

‘Ik voel me niet zo lekker, Mia!’

Mia neemt net een nieuwe, heel erg scherpe bocht, en vlak daarna vliegt de jetski over een golf heen.

‘Dat! Ik! Me! Niet! Zo! Lekker! Voel!’ brult Jules uit alle macht.

Pas nu begrijpt Mia wat hij zegt, en bezorgd kijkt ze achterom, terwijl ze vaart mindert.

Ze gebaart naar de begeleidster op de andere jetski, en samen varen ze terug richting het vertrekpunt.

Daar stapt Jules met een bleek gezicht van de jetski.

‘Ik vond het... geweldig’, mompelt hij. ‘Dank je wel, Mia. Echt... Maar nu ga ik even overgeven, denk ik.’

Louise en Mia lachen, terwijl ze hun vriend nakijken, die richting de toiletten holt, maar dan beseffen ze dat het menens is en dat Jules zich écht niet zo lekker voelt.

‘Misschien moeten we toch maar even kijken of we kunnen helpen?’

Louise knikt, en samen rennen ze Jules achterna.

*

Als Jules z’n maag weer rustig is geworden, zitten ze met z’n drieën op de dijkmuur.

Hun blote voeten bungelen langs de muur naar beneden, en hun armen hangen over de balustrade.

Jules wijst naar een jetski die door de golven scheurt. ‘Kijk, zó snel gingen we dus!’

Mia giechelt.

‘Lieve Jules, we gingen écht tien keer langzamer dan die jet daar! Je maag is gewoon niet zo bestand tegen...’

‘Avontuur?’ glimlacht Louise.

Ze slaat een arm om Jules z’n schouder en trekt hem plagend tegen zich aan.

‘Ieder z’n talenten, toch?’

Jules kijkt beteuterd naar de zee.

‘Ik heb het wel geprobeerd, hè’, zegt hij. ‘En mijn mama zegt dat je niet weet of je iets wel of niet kunt, als je het nooit probeert.’

‘Gelijk heeft ze!’ reageert Mia. ‘Maar misschien moeten we de komende tijd niet meer op een jetski kruipen.’

Louise grinnikt.

‘Goed! Wie heeft er zin in een lekkere mocktail?’ vraagt Mia terwijl ze uitgelaten op haar knieën slaat.

‘Doe Jules maar een glaasje water’, gniffelt Louise.

‘Als het maar geen zeewater is’, zucht hij.

*

Als ze wat later op het terras van de strandbar zitten, bestelt Mia meteen voor hen alle drie drankjes én hapjes.

‘Ik hoef eigenlijk niets’, zegt Jules. ‘Ik ben nog steeds wat aan het bekomen.’

‘Och, hou op’, sputtert Mia tegen. ‘Je maag is helemaal leeg, je moet iets eten na zo’n avontuur! Ik ga even vragen

of ze de muziek wat harder willen zetten. Ik heb zin om te dansen!’

Lachend huppelt ze naar de bar.

‘Moeten wij niet ook wat betalen?’ vraagt Jules wat bezorgd.

‘Sorry, maar ik krijg echt niet zoveel zakgeld als Mia,’ antwoordt Louise verontschuldigend.

‘Ik ook niet. Maar is het niet wat veel?’

Louise knikt.

‘De volgende keer moeten we haar wilde voorstellen maar afslaan, hoe leuk het ook is, hoe dankbaar we ook zijn, en hoe goed Mia het ook bedoelt...’

*